

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورتشاك

מתיקו של דְקֵדֵיט

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ו', עמ' 161-160
תרגום: אורי אורלב

לילה.

יער.

אני יוצא כדי לשוטט ביקום במחשבותיי, לחזור במבטי את החושך האינסופי, לרענן את נפשי ברשמים חדשים.

לילה.

יער.

אני משוטט ומהרהר.

פתאום מגיע לאפי ריח של ריקבון.

מה זה? אולי בית קברות ישן של עובדי אלילים, או גווייה, גווייה שנקברה זה עתה ביער. פשע, רצח?!

הו לא! חושיי הטעו אותי. זוהי ערימת אשפה מכוסה, שנשארה מן השנה שעברה. משום כך אי מריח ריח של ריקבון.

יער.

לילה.

אני ממשיך ללכת. קודר. חשוד!

פתאום מגיע לאוזניי קול חרחור.

מה זה? אולי אדם שנתלה, שהפושעים השאירוהו, או אולי זאב פראי, אולי מתאבד?

הו לא! זהו שומר היער המפחיד גנבים בנחירתו הנוראה.

פתאום אני מבחין באור תועה. אולי אלה הן עיני חיה פראית מאיימת, אולי אש תועה על פני ביצות.

אני רץ לשם כדי לספוג חוויות חדשות, שעוד לא התנסיתי בהן.

החיים אפורים. זאת אשתי ההולכת כשפנס בידה ובראותה אותי אומרת לי בכעס: "ביקשתי ממך כל כך הרבה פעמים שלא תביא לי דובדבנים... אין שום נוחיות בידות הקיציות הללו".

אין פיוט!

לילה. יער.

